

af 22de Marts 1867, hvorefter Flyndervaad, saavel Vanddragnings- som Snorvaad, maabruges hele Aaret rundt. Det lod sig nu let forudsæ, at den saaledes trufne Bestemmelse vilde give Anledning til Besværinger fra deres Side, som navnlig beskæftigede sig med Aalefiskeriet, og saadanne Besværinger ere ei heller udeblevne, men ved Siden heraf er der fra Fiskere paa forskjellige Steder i flere til Ministeriet indkomne Andragender blevet ført stærke Klager over, at den frie Brug af Flynderfiskeriet virker ødelæggende paa Fiskeynglen i det Hele taget og særlig paa selve Flynderfiskeriet, idet Flynderen ikke faar den fornødne Ro til at udvilde sig. Derhos have ogsaa Ministeriets Konsulent i Fiskerisager, Birkedommer Fiedler, og Kontrolløren ved Limfjordsfiskeriet gjentagne Gange udtalt, at Opretholdelsen af den givne Frihed til Afbenyttelse af nysnævnte Vaad hele Aaret rundt vil føre til en Tilbagegang saavel af selve Flynderfiskeriet som tillige af Aalefiskeriet og overhovedet af Fiskeriet i Limfjorden.

Medens Ministeriet nu ikke kunde frakende de saaledes fra forskjellige Sider foreliggende Udtalelser mod Bestemmelsen i § 7 af Loven af 22de Marts 1867 en betydelig Vægt og navnlig maatte være tilbøieligt til at antage, at der herefter overensstemmende med et fra Kontrolløren fremkommet Forslag burde søges et Forbud udvirket mod Brugen af Flynderfiskeriet i Maanederne Mai til Septbr., maatte man dog paa den anden Side, da titnævnte Lov var fremkaldt ved de af Fiskerbefolkningen ved Limfjorden yttrede Duffer, og da Gyldigheden af de anførte Grunde for en Indskrænkning i den frie Brug af Flynderfiskeriet i sin Tid var bleven bestridt af den ovennævnte Kommission eller dens Majoritet, finde det rigtigst ikke at foretage noget afgjørende Skridt i saa Henseende, forinden man havde forvirket sig om, hvorvidt der hos den paagjældende Befolkning maatte være en almindelig Stemning for, at Brugen af Flynderfiskeriet indskrænktes og da navnlig saaledes, at den forbødes i Maanederne Mai til Septbr.

At de Oplysninger, man desangaaende har erhvervet, fremgaar det nu, at det er et næsten enstemmigt Duffe hos Fiskerne ved Limfjorden, at der snarest muligt maa blive truffet en Bestemmelse, som indskrænker den frie Benyttelse af Flynderfiskeriet, i hvilken Henseende den aldeles overveieende Deel af Fiskerne derhos har erklæret sig for et Forbud mod Brugen af det ommeldte Vaad i den af Kontrolløren foreslaaede Tid, og idet Betænkkelighederne ved at søge et saadant Forbud gennemført herved maatte vorkfalde, har Ministeriet ikke villet tøve med at fremlægge det i saa Henseende fornødne Lovforslag.

Man har derhos troet, at der kunde være Anledning til ved samme Leilighed at søge Bestemmelser trufne til Beskyttelse af Hummerfiskeriet i Limfjorden. Dette Fiskeri, som tidligere kun har været af mindre Betydning og derfor ikke er omtalt i de hidtidige Love om Limfjordsfiskeriet, har i de senere Aar taget et stærkt Opving, men drives paa en Maade, som uundgaaelig inden føie Tid vil medføre dets ødelæggelse, idet der nemlig i stor Mængde fisses Hummer, som langtfra ere fuldvorne. For nu at bevare et Fiskeri, som kan forventes ved en fornuftig Udøvelse at ville blive en god Indtægtskilde for Befolkningen, foreslaar man, at det skal forbydes at fiske og falbyde Hummer, som ikke have en Længde af 8 Tommer, hvilket er i Konsekvens med Forbudet i § 37 i Loven af 29de December 1857 om Fiskeriet i Limfjorden mod Salg af Fiskeyngel eller anden Afbenyttelse af samme, ligesom man ogsaa har maattet anse det for rettest, at Hummeren i Lighed med, hvad Tilfældet er i Norge, hvor Hummerfiskeriet er af særdeles stor Betydning, fredlyses i den Tid, i hvilken Udflækningen af Ungelen væsentlig foregaar, og derfor overensstemmende med Kontrollørens Indstilling har bragt et Forbud mod at fiske og falbyde Hummer i Maanederne August og September i Forslag. — Straffen for Overtrædelse af forommeldte Forbud er fastsat overensstemmende med § 47 i Loven af 29de December 1857.